

NHỮNG CON CHỮ DIU DÀNG

(Tâm Bút).

CÁI CHÒI TIỀN KIẾP CỦA TTBG.

(Gửi Uyên-Thao-Người-Còn-Sống-Đã-Chết.)

*Hẹn Ai kiếp sau mình gặp lại
Tên của Ta xin cứ để ở Đoạn Trường.
(Thơ Trần Nghi Hoàng).*

Tôi rất tin Ngày Mùng Một Tết, niềm tin ngây thơ được Mẹ dạy cho từ khi thơ ấu. Tin rằng, hễ xảy ra điều Xấu Tốt nào khởi đi từ đêm giao thừa là cả năm sẽ gặp như thế. Vì vậy mà RÁNG tránh né tối đa những chuyện buồn phiền tự mình gây cho kẻ khác, hoặc cho cả chính mình.

Đêm giao thừa năm Canh Tý hôm nay, trong đầu bị ám ảnh chỉ bởi Những Con Chữ. Quán hai chân trong tám chẵn dầy, tôi ngồi xoải dài trên giường, viết bài Khai Bút.

Miên man ngẫm nghĩ chuyện xưa, mới thấy rằng, trong đời, ít nhất là HAI LẦN tôi chứng nghiệm được hai “phép lạ” đưa đến TỪ Những Con Chữ

Ở đây, không kể ra phép lạ đã gặp mà chỉ muốn tâm sự với độc giả vài kỷ niệm ghi đậm dấu ấn trong tim, tôi từng trải qua trong hai chuyện về thăm quê hương trong năm 2018 năm kia.

**/ Cuối tháng Jan. 2018, về Nha Trang.*

Một sáng cận Tết năm Mậu Tuất, tôi được chú em họ chở bằng xe gắn máy đi thăm núi Hòn Bà ở Cam Lâm, nơi, hơn một trăm năm trước có đặt mộ phần bác sĩ Yersin.

Ngang cây số 31, đột nhiên nhìn thấy một căn nhà rất bé (phải gọi “cái chòi” mới đúng), nằm chơ vơ dưới những tàng cây cổ thụ, tôi vỗ vai Cụ bảo ngừng lại. Cả tâm tư tức thì bị cuốn vào đó. Tôi cứ tự mình lẩm bẩm:

“Nơi này quen lắm, quen lắm!”

Bất thần, ở một góc nào mịt mù xa hút (của cái gọi là “tiềm thức”) bỗng thấy lù lù hiện lên “điều gì đó” tôi đi tìm đã lâu.

“Cái gì”?

Không biết được!

Chỉ biết rằng NGAY GIÂY PHÚT ĐÓ tôi cứ đứng sững trước “một điều mơ màng như sương, ảo ảnh như khói”, mắt không rời căn chòi bé nhỏ. Màu Thời Gian in dấu rõ ràng trên cái mái tôle đã oằn xuống nơi khúc giữa. Màu Thời Gian cũng không tha cho lớp gỗ đã xạm đen nơi mặt tiền nhìn suốt con đường mòn. Hai cánh cửa đóng kín, bên ngoài có gài ổ khóa, hoen rỉ. Chung quanh cây cối trùng điệp. Không gian băng lạnh; mây xám giăng đầy, vẻ rung rung chực khóc. Chỉ một chút nắng từ hướng núi xa, chiếu thẳng vào tôi, làm cơ thể ấm áp. Cái ấm từ một nụ cười hân hoan của “ai đó” đang nở rộng chào đón “cố nhân”.

Diêu Cự cúi nhặt viên đá màu gạch, tới trước căn chòi, tự tay viết lên lớp gỗ bốn chữ “Biệt Thự Bông Giấy.”

Chỉ là một trò nghịch của Cự, vậy mà tự dưng tôi thấy rùng mình toàn thân!

Đưa máy lên chụp lia lịa căn chòi với toàn cảnh sắc (rất thân thiết), tôi tưởng như có ai đang thúc hỏi cho tôi làm điều đó.

Cự nói:

-Trên đất nước VN, nơi nào cũng trở thành bê tông cốt sắt. Chốn hoang dã này rồi sẽ bị tụi Nhà Nước bán cho Tàu Cộng, thành công-nghiệp-hóa mà thôi.

Lòng rung động thật nhiều theo câu nói Cự.

Ngẩng nhìn xa xa dãy núi lam buồn nằm xoải dài dưới bầu trời mây trôi u ám, hình dung ra từng nét hằn chui đưng trên khuôn mặt bà mẹ Âu Cơ trước mọi thiên tai tuế nguyệt, tôi bật thốt:

-Đây là Quê Hương của chị! Con cái xô xé lẫn nhau nhiều bao nhiêu thì lòng Mẹ càng tan nát bấy nhiêu.

Về Mỹ, tôi cứ mơ màng đến nơi chốn ấy.

Một trong các ảnh chụp bữa đó được tôi dùng làm bìa bộ tác phẩm hai tập Viết Cho Người Đã Chết vừa in, đặt tên Cái Chòi Tiên Kiếp Của TTBG.

*

**

*/ Lần thứ hai trong cùng năm, tôi về lại Nha Trang.

Điều đầu tiên hành động là xin Diêu Cự chở cho đi thăm lại Cái Chòi Tiên Kiếp Của TTBG.

Buổi sáng thứ Sáu Aug. 16, 2018, đứng trước hàng chữ Biệt Thự Bông Giấy, cái vẻ rệu rã của toàn thể căn nhà khiến tôi xúc động. Chái tôle mái trước rách nát, rũ xuống; các cây cột bám đầy mối mọt.

Tôi thâm thì trong miệng:

-Nơi chốn này là CỬA TA. Mấy tháng qua “nó” vẫn chờ ta quay lại! Kiếp nào ta đã từng hiện hữu trong ấy.

Nhìn quanh, thấy nét điêu tàn đống sêu trên các ngọn cây, trong làn gió, dưới lớp lá mục. Màu ảm đạm phủ trùm không gian lạnh ngắt. Dù vậy, cơ hồ có cái gì “thật sống” lan tỏa từ thế giới “người đã chết” làm nhói trái tim nghệ sĩ

Tôi đứng ngẩn ngơ (nhiều hơn cả lần đầu nhìn thấy “nó”). Không chữ nghĩa nào diễn tả cho hết tâm trạng mình khi ấy. Chỉ biết viết lên điều RẤT THẬT hiện diện ngay giữa mảnh hồn cô đơn:

“Những người khuất mặt nơi đây đã xui khiến cho tôi trở về thăm chốn cũ.”

Tôi nói với Cụ:

-Lần sau, chắc chị không còn nhìn thấy nữa “cái chòi tiền kiếp”.

Cứ vậy mà tâm tư u hoài trĩu nặng.

Nỗi u hoài kéo dài và bị nghiền nát theo những vòng quay của hai bánh xe trở lại Nha Trang.

Hai chị em ghé ngòi nơi quán cóc ven đường Quốc lộ I, cảnh chiều tàn núi rừng cứ mãi đeo đuổi trí óc.

Tôi kể:

-Có lần ở San Jose, ngòi bàn gẫu về chuyện giàu nghèo, tiền bạc danh vọng, kiếp này kiếp khác, một đứa em chung nhà hỏi chị: “Kiếp sau đâu thai làm người, chị BG ước gì?” Chị đáp ngay: “Làm nhà văn, tiếp tục trả hết những cái nợ kiếp này chưa trả đủ qua chữ nghĩa riêng.”

Đôi mắt Cụ tròn xoe (y hết đứa em bữa đó).

Tôi gật:

-Chị tự biết mình còn nợ ơn Trời nhiều quá, chưa thể nghĩ đến cái chết! Nợ từ con kiến rừng nợ đi, nợ từng cánh lá, cành cây, nợ tiếng sóng gào, nợ biển cả mênh mông, nợ hơi gió thoảng, nợ mảng núi xanh, nợ con trâu kéo cày trên đồng ruộng, nợ những dòng sông, nợ các mái tranh, nợ tiếng còi tàu xe lửa, nợ Con Người, nợ Em, nợ vợ con em nhường thời gian cho em chở chị đi thăm “cái chòi tiền kiếp”, nợ những người Dân Tộc chăm bón từng cụm café từ khi gieo hạt, nợ cái quán ven đường, nợ cô chủ quán, nợ chú bán xăng... Nhiều lắm, kể không xiết.

Tất cả mọi “chủ nợ” đều góp thành rung cảm cho chữ nghĩa chị, làm ra những tác phẩm Văn Chương...

Cụ hiểu.

II.

(Cũng trong chuyến về VN lần hai).

Tại một khách sạn ở Nha Trang, thứ Bảy, Aug. 17, 2018, suốt buổi sáng, tôi ngồi làm việc nơi máy laptop, còn đứa em họ ngồi trên sàn phòng sắp xếp giùm vô số tác phẩm.

+ Mùa hè 2016, trong dự định mở “quán café đọc sách” với Hoàng Hà Giang ở Dalat, tôi đưa in rất nhiều mặt sách đã cho xuất bản ở Mỹ.

+ Mùa Noel 2016, dự định hồng, các tác phẩm được xếp nằm trong các thùng giấy, gửi tại một góc nhà bà Dì.

+ Tháng 8 năm nay (2018), trở về Nha Trang, biết Dì sắp bán nhà, tôi lại tiếp tục gửi các thùng sách qua nhà đứa em họ nhờ giữ.

Buổi hôm ấy, tại phòng khách sạn, vừa ngồi làm việc vừa liếc nhìn những quyển sách đầy màu sắc; Nhật Nguyệt Buồn Như Nhau, Nước Chảy Qua Cầu, Bi Kịch Một Nhà Văn, Nửa Hồn Thương Đau, Tài Hoa Mệnh Bạc, Viết Cho Người Đã Chết, Điều Múa Cuối Cùng Của Con Thiên Nga .v.v... nằm la liệt, chuẩn bị “chui” vào thùng dưới bàn tay nhanh nhẹn của cô em họ, tôi nói:

-Đó là những đứa con tinh thần của chị. Hai năm qua chúng bị chôn vùi trong các valises gửi ở nhà Dì.

Tôi cũng nói:

-Với ai thì chúng chỉ là những trang giấy vô tri. Nhưng với chị, đó là những đứa con yêu dấu CÓ LINH HỒN THẬT SỰ. Chị thấy hối hận. Cứ ngại tiền cước rất nặng nên đành bỏ lại...

Đột nhiên, từ góc giường nhìn ra phía toilette, tôi tưởng như có rất nhiều cặp mắt vô hình đang hướng về tôi với ánh nhìn van xin tha thiết. Lòng thót rung động dào dạt, tôi ngồi lặng hồi lâu, ý nghĩ xoay nhanh sang căn nhà Những Người Trăm Năm Cũ, đồng thời nghĩ đến số phận hẩm hiu trôi giạt của những đứa con trước mặt...

Tôi bật than nhỏ:

-Giá mà tiền cước nhẹ hơn một chút, chị đã đem chúng về Mỹ.

Tức thì nghe cô em buông thông:

-Cái tâm chị lạnh quá, tin người quá, thấy ai hoạn nạn cũng giúp! Người tốt có mà người xấu cũng có. Với bản chất chị, để tiền trong túi thì cũng bị “chúng nạo” cho hết mà thôi!

Tức thì quyết định “PHẢI đem con về Mỹ”!

Tôi gọi ngay cho anh chàng vận chuyển ở Sài Gòn, lần về trước cũng đã qua công ty anh này mà gửi đi số lớn.

Xong, bỏ bài viết dở dang, nhào xuống sàn, cùng cô em sắp xếp.

Cầm trên tay từng tác phẩm, mân mê từng cuốn sách, lật mặt trái mặt phải, vuốt ve cái bìa, ngắm nghía những trang ruột giấy trắng, trái tim tôi bồi hồi và thật ám theo ý nghĩ:

“Những đứa con chào đời tại VN, bấy lâu lưu lạc, nay sẽ cùng về hiện hữu CẠNH BÊN những đứa chào đời tại Mỹ trong căn nhà Những Người Trăm Năm Cũ ở San Jose.”

Điều này thật linh thiêng, khó thể giảng giải ra cho đủ bằng chữ nghĩa.

Bài Khai Bút đầu năm Canh Tý chỉ có vậy!

Hết!

[]

(Bài bắt đầu viết từ 10 giờ đêm Ba Mươi, đến nửa khuya Giao Thừa thì hoàn tất.

Trần Thị Bông Giấy.

*(San Jose, Mồng Một Tết Canh Tý
Thứ Bảy, Jan. 25/2020 12:25 khuya).*

[]